

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 139/2006 z 27. júla 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 47/2006 z 28. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2006 doručená sťažnosť E. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 139/2006 z 27. júla 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 47/2006 z 28. februára 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že napadnutým uznesením krajský súd odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 185/2004 zo 4. októbra 2005, hoci odvolanie bolo prípustné a bolo podané včas. Uviedol, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že odvolanie nebolo podané včas, pričom vychádzal z fikcie doručenia, hoci žiadnym spôsobom nemal preukázané, že sa sťažovateľ v mieste doručovania v čase doručovania zdržiaval. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania podal sťažovateľ dovolanie najvyššiemu súdu, ktorý ako dovolací súd konštatoval, že záver odvolacieho súdu o oneskorenom podaní odvolania je predčasný. Súčasne však vyslovil, že sťažovateľ nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania, preto toto rozhodnutie krajského súdu bolo správne, avšak z iného právneho dôvodu. Dovolanie sťažovateľa odmietol najvyšší súd podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že toto smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné

Okresný súd ako prvostupňový súd rozhodol na návrh žalobcu podľa § 92 OSP o tom, že pripúšťa, aby sťažovateľ pristúpil do konania ako ďalší účastník na strane žalovaného. Zákon odvolanie proti uzneseniu podľa § 92 ods. 1 OSP nevyklučuje, je teda prípustné. Najvyšší súd, ako tvrdil ďalej sťažovateľ, namiesto gramatického výkladu zaujal výklad reštriktívny, pretože právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu je právom na súdnu ochranu a takisto je právom na súdnu ochranu aj právo podať mimoriadny opravný prostriedok. Výklad najvyššieho súdu je preto zjednodušeným pohľadom na právny inštitút pripustenia nového účastníka do konania. Predovšetkým však tvrdil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné a bolo podané včas.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Čo sa týka časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 47/2006 z 28. februára 2006, ústavný súd vychádzajúc z obsahu pripojeného spisu okresného súdu zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 28. februára 2006 bolo sťažovateľovi doručené 24. apríla 2006, právoplatnosť nadobudlo 9. mája 2006 a dvojmesačná lehota pre podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto uzneseniu sťažovateľovi uplynula 10. júla 2006. Ak teda sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 2. októbra 2006, urobil tak po tom, čo mu lehota pre jej podanie uplynula. Preto musela byť sťažnosť v tejto časti odmietnutá ako podaná oneskorene. Pretože § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ustanovuje začiatok plynutia lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti tak, že tento viaže na právoplatnosť rozhodnutia, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, nemožno počítať túto lehotu od právoplatnosti následného rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní podanom proti ústavnou sťažnosťou napádanému rozhodnutiu v prípade, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Pokiaľ ide o druhú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 139/2006 z 27. júla 2006, dospel ústavný súd k záveru, že táto je zjavne neopodstatnená.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Tento právny názor najvyššieho súdu sa odvíjal od konštatovania, že už ani proti rozhodnutiu okresného súdu o pripustení pristúpenia ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 OSP nie je odvolanie prípustné. Najvyšší súd na podporu tohto konštatovania poukázal i na rozhodnutie schválené na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky v č. 2/2000 pod por. č. 28 (uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 1998 sp. zn. 3 Cdo 92/97), ktorého právna veta znie: „*Proti uzneseniu súdu o pripustení pristúpenia ďalšieho účastníka do konania na*

strane žalovaného je odvolanie zásadne prípustné. Môže ho podať žalobca, ktorý takýto návrh (na pristúpenie) nepodal, resp. ktorý s pristúpením do konania nesúhlasil, pokiaľ súd pristúpenie účastníka pripustil. Pôvodný žalovaný, ani ten, koho pristúpenie na strane žalovaného bolo pripustené, však právo podať odvolanie nemajú.“

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v tom, že pri takomto výklade sa môže nový žalovaný v konaní ocitnúť v tom čase, keď už bola podstatná časť dokazovania vykonaná, a to bez jeho prítomnosti, prípadne že sa ocitne v konaní na súde, ktorý by nebol miestne príslušný, ak by žaloba smerovala iba voči nemu, čo sa zvyrazňuje v prípade, ak sú uplatňované voči viacerým žalobcom samostatné práva v jednom konaní.

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd ani po podrobnom oboznámení sa s obsahom pripojeného spisu nezistil, že by závery najvyššieho súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto neospravedliteľné. Práve naopak, rozhodnutie najvyššieho súdu vychádza z jeho skoršej rozhodovacej praxe. Ústavnému súdu navyše neprislúcha hodnotiť, meniť alebo nahrádzať právne názory všeobecných súdov rešpektujúc ústavnoprávne limity ich rozhodovania.

Z toho dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007